

[Asger Jensen.]

konservative folkepartis indstilling til stabilitet i samfundet og ønsket om, at der ikke skal være noget hjem, der går til grunde, fordi det er ude for uforskyldte vanskeligheder.

Vi vil derfor også være villige til en fordomsfri drøftelse af den videre udvikling, men vi synes, at flertallet i betænkningen på visse områder har lagt sig fast på en sådan måde, at det kan blive svært helt at få en sådan fordomsfri diskussion fra alle sider. Det er ligetil, at alle kan være med til at overveje, om der skal udbetales understøttelser og ydelser på forskellige områder i forhold til indtjeningen. Vi er naturligvis åbne over for en sådan drøftelse, men derfor kunne der jo nok være grund til at se det i en større sammenhæng. I ministerens forslag var det jo temmelig klart, at det skulle være i overensstemmelse med det forlig, som arbejdsledighedsforsikringsudvalget af 1964 var nået frem til, og det er det da også. Der er et enkelt ændringsforslag, som ikke er i overensstemmelse dermed, nemlig det, hvorefter dagpengene for ugifte kan udbetales med højst 40 kr. i stedet for med 35 kr., men det er et ændringsforslag, vi også fra vor side kan tiltræde. Men når man allerede nu fra flertallets side ønsker at udtale sig vedrørende noget, som flertallet og regeringen finder må være endemålet, så er det — selv om jeg ved, at det sker på baggrund af, hvad ministeren har udtalt — dog vist noget særegent, at man i en betænkning fra et folketingsudvalg skriver, hvad regeringens endemål må være; allerede af den grund synes jeg, at en sådan passus er mærkelig i en betænkning. Men når man endvidere om spørgsmålet, hvorvidt der skal gennemføres en sådan procentvis understøttelse, henviser til arbejdsledighedsforsikringsudvalget af 1964, må jeg ligesom hr. Søren Andersen være af den opfattelse, at det ikke er det rigtige forum, for det er jo principielle ændringer, der er tale om, og de kan ikke komme ind under det, hr. Bladt omtaler som tekniske ændringer. Det er virkelig principielle ændringer, som ikke bare bør tages op i forbindelse med denne lov, men med en række love, og det må da være naturligt at sige, at så er der kun ét sted, og det er socialreform-

kommissionen, hvor man bør tage sig af dette.

Der har jo i arbejdsledighedsforsikringsudvalget af 1964 været vist god forståelse, og det er altså baggrunden for, at både arbejdsgivere og lønmodtagere nu kommer og er enige på dette område. Om der vil blive vist den samme gode forståelse, hvis folketinget eller ministeren nu pålægger dem, hvordan de skal ende deres arbejde, tror jeg man kan sætte et spørgsmålstegn ved, for jeg synes egentlig ikke — især når man kalder det tekniske ændringer — at det er rimeligt at give udvalget et sådant direktiv.

Den kontrol, som omtales i flertallets udtalelse i betænkningen, er noget, som naturligvis alle må være interesseret i, men jeg synes dog, man må sige, at vi ikke er modne til allerede på nuværende tidspunkt i betænkningen at udtale noget om det. Ministeren kan jo lade sådanne forslag undersøge, når han vil, og spørgsmålet om, hvorvidt det er tilstrækkeligt at møde op én gang om ugen til kontrol, synes jeg i hvert fald ikke man er klar til at tage stilling til endnu. Hvis ministeren ønskede det, havde det da været rimeligere at fremsætte et lovforslag om det i stedet for at give os en udtalelse om det i en betænkning. Men det er klart, at hvor der er tale om, hvad der kan gøres for at undgå unødvendige administrationsudgifter, vil også det konservative folkeparti være lydør.

Der er også i flertallets udtalelse i betænkningen en bemærkning om, at de til anvisningen knyttede hjælpemidler må udvides. Der står ikke, hvad man tænker på, men hvis det er noget i retning af f. eks. at anskaffe telexapparater og mere moderne kommunikationsmidler, så er det klart, at disse bør tages i brug; inden for offentlig virksomhed har man været alt for tilbageholdende med hensyn til at anvende den moderne teknik.

Det stilles også i udsigt, at der skal gøres mere for at skaffe bevægelighed på arbejdsmarkedet, således at der f. eks. kan ydes hjælp, hvor det drejer sig om flytning fra den ene ende af landet til den anden, altså flytning fra hjemstedet. Det er også noget, vi principielt støtter, men vi ønsker ikke at tage stilling til disse spørgsmål, før vi ser et lovforslag herom.